

רום לצער ועוגמת נפש להורים. גם בני מבטל את השפעת החשיש: "אחד רי שלוקחים ל.ס.ד.י. או לחשיש כבר כמ עט ואין השפעה. גם ב.ל.ס.ד.י. עזרנו ה אחד לשני. אף אחד, אף פעם, לא לקח ל.ס.ד.י. כשהוא לבדו. למשל כשאני לקח ת, או הגעתי לפיצול האישיות. כמעט אושפתי. שבוע אחרי לקיחת הגלולה שוב חזר לי הטרופ. זה היה נורא. החברה מאוד עזרו לי."

הנערים כולם טוענים שנעשה להם עוול בתיאור המצב בו מצאו אותם השוטרים. "סיפרו עלינו שמצאו אותנו ערומים, מסומי מים, והיינו לבושים. אני, למשל, הייתי בתחתונים. זה היה ב"י 11 בבוקר, החברה קמו מהשינה, אנוחנו ישנים בתחתונים, וכך מצאו אותנו."

חבר

שהוא מת

ל נערה היחידה רינה, בקומונה, איננה בת טובים, לא נולדה בווילה עשירי. היא ממוצא תימני-ספרדי, דור רביעי בארץ, יפהפייה שחרחרת, בעלת עיני שקר ענקיות ומקסימות.

מספרת רינה על דרכה אל ה"קומונה":

עד לפני חודשיים גרתי בבית. למדתי בחינוך, אבל המתחות ביני ובין הורי הלכה וגדלה עד שעזבתי את הלימודים והלכתי ללמוד ב.מ.מ. כדי שיהיה לי מקום צוע ואוכל להיות עצמאית. אבל אחרי שגמרתי את הקורס היה לי קשה להשיג עבודה. בכל מקום דרשו ניסיון של לפחות שנתיים. מאיפה אקח ניסיון אם לא

ועזרנו מאוד זה לזה. העזרה ההדדית התבטאה גם בכסף, כל אחד שילם מאה לירות, לקופה ה משותפת. 600 לירות עלתה להם הדירה, מאה לירות נשאר לאוכל. כמעט אף אחד מאיתנו לא אכל כאן, מספר בני. לרוב היינו אוכלים בחוץ. הרבה היינו אוכלים אצל ההורים, שרצו שנבקר אצלם הרבה."

גם הבנה

היא אסון

ה הורים במרבית המיקרים הסכימו לכך שבניהם יעזבו את הבית. נכנעו, ליתר דיוק: "קיבלתי את זה, למרות שזה לא היה קל, מספר שלמה רותם, אביו של עופר — גבר גבה קומה, בעל הופעה גאה, שיער מכסיף ועיני חכלת. בני הוא בן 17 וחצי, אם הוא החליט לעזוב את הבית — החלטתי שזו זכותו."

"קשה להבין את הנוער של היום. נכון שתמיד היה פער דורות, והצעירים התמרדו נגד הוריהם. אבל פעם זה היה למען משהו מסוימת, אידיאל מוגדר. היום — זה קודם כל לפרוק עול, ורק אחר-כך להתלס מה לעשות. זאת הגישה שלהם. אבל קיבלנו את זה. עופר מבקר בבית לעיתים קרובות ביותר — והיחסים בינינו הם טובים."

בני מעיד על עצמו שגם יחסיו שלו עם הוריו היו תקינים. בעצם — יותר מדי תקינים. עזבתי את הבית כי לא יכולתי לסבול את יחס ההבנה המושלם עם הורי, אומר הוא. הם הבינו את הכל. בעיקר אבי, שהוא אדם מאוד חכם ומאוד אינטליגנטי, ומנהל מספר חברות גדולות. אני מאוד אוהב אותו וגם הוא אותי. אבל היחסים היו יותר מדי פתוחים. הכל מוכרחים לספר, הכל מוכרח להיות פתוח.

"כך יצא שהיתה צנזורה אפילו על ה מחשבות הכמוסות ביותר שלי. אבי ידע כל מה שאני עושה ומה שאני עומד או רוצה לעשות. הוא אף פעם לא אמר שהוא לא מסכים עם משהו — אבל את אי ההסכמה לא צריך לבטא במילים. לפי מבט או פליטת-פה או אינטונציה אפשר להרגיש את זה. המצב נעשה כל כך מתוח שהייתי גאלץ לעזוב."

"מבחינה כלכלית הייתי עצמאי אחרי שהתחלתי לעבוד אצל פשה. תחילה לקחתי דירה בחיוב אלבני עם חבר. אחר כך כשעזר חברה שלי החליטו לעזוב את ה בית — החלטנו לעבור לגור יחד."

אחרי ל.ס.ד.י.

חשיש זה כלום

ב קומונה הקמנה חיו הצעירים ב"חופש מוחלט. נערכו שם שיחות ממור שכות על בעיות החיים. בחשיש — אין הם רואים כל דבר רע. לדעתי חשיש מוזק פחות מאלכוהול, אומר עופר רותם. האלכוהול מוזק לכבד. לחשיש אין השפעה שלילית מסוג זה. יום אחרי השיחרור מהמעצר, החלטנו להתאסף ולעשות חשיש. הדבר לא יצא לפועל. התחרטנו. אני למי של הינעתי למסקנה שזה עלול להזיק לי. המשטרה עלולה לתפוס אותנו ושוב נגי

בודדה בין הזאבים

רינה בת ה-16 והכלבלב שלה בחדרה שבקומון. נה. בניגוד לגברים שבקומונה, שקיבלו את הסיכמת הוריהם לצעדם, עזבה רינה את בית הוריה ללא רשות, צפויה להחזרתה הביתה בכוח, על-ידי אביה. היא הקפידה לגור עם החבר שלה בחדר לחוד, בנפרד מחברי הקומונה.

עד שהגעתי לקומונה, בחיים שלי לא רק שלא עישנתי, אפילו לא ראיתי לא חשיש ולא ל.ס.ד.י. גם אותם לא ראיתי מעשנים — רק שמעתי אותם מדברים על זה. אני ודני חיינו את החיים שלנו. אני בכלל דגלתי בפרטיות. אמרתי להם שאמנם אנוחנו גרים בקומונה אבל מינימום של פרטיות צריך שיהיה לכל אחד. בגלל זה כמעט ולא ניכנסתי לחדרים שלהם והם גם לא ניכנסו אלי לחדר.

הורי יודעים שאני גרה בקומונה אבל הם לא יודעים את הכתובת. את זאת עשיתי מפני שפחדתי שהם יבואו לקחת אותי. כי כבר לפני זה קרה פעם שעזבתי את הבית ואבי בא לקחת אותי בכוח הביתה. עם החברה כאן ההרגשה שלי היתה מצויינת. עזבתי את הבית בשביל להיות עם אנשים צעירים בגילי, שישמעו אותי ויבינו אותי — וזאת מצאתי. אנוחנו עצמאיים וחיים כרצוננו. אני פשוט חיה כפי שאני חושבת שאני צריכה לחיות.

זה היה יכול להיות נחמד מאוד, להמי שין לחיות כך — אם רק היו נותנים לנו. חבל מאוד שזה נגמר כך. בשבילי זה היה זעזוע נורא כשהמשטרה עצרה אותנו. אחרי המעצר, עכשיו, כולם חזרו להורים שלהם, והקומונה מתפוררת. זה היה רעיון יפה. חבל שהוא מת.

החדר הזוגי

חדרם של רינה והחבר שלה. בניגוד לשאר חדרי הדירה, זהו החדר היחיד המסודר, כשהמיטה הכפולה מוצעת, פחות או יותר, ובפינה שולחן עם מפה לבנה. על הקירות תמונות צבעוניות של אלביס פרסלי ואלילים אחרים. בתמונה — בני (ל א החבר של רינה) שלא נעצר, נותר לבד בדירה הגדולה.

נותנים לי לעבוד? או החלטתי לקבל כל מישרה שהיא, והתחלתי לעבוד אצל עורך-דין במשכורת של 400 לירות לחודש. במשך כל הזמן נמשכו המריבות ביני לבין הורי. בעיקר ביני לבין אבי. הסיכוי סוכים הגיעו לידי כך שאבני היה מכה או תי באכזריות, והלכתי להתלונן במשטרה. ישנם שם כמה תיקים על העניין. בגלל זה התנכרתי לגמרי לבית. נהגתי לצאת בבוקר לעבודה, אחר כך הלכתי ישר לחברה שלי, ובשעה 11 בלילה הייתי מגיעה הביתה, מתקלחת והולכת לישון — ממש כמו אדם נור.

עד שיום אחרי, לפני חודשיים, היכרתי במקום שאני עובדת את דני. דני סיפר לי על הקומונה שלהם. הוא הזמין אותי לביקור. אחרי הביקור הראשון הרעיון ה זה של הקומונה כל-כך מצאתן בעיני — שהחלטתי לעבור לגור לשם.

לא עזבתי את הבית בהסכמה עם ההורי, כמו כמה מהבחורים כאן. פשוט יום אחד לקחתי את החפצים שלי מהבית והסתלקתי, ובאתי לגור בקומונה, בחדר נפרד עם דני.

בגלל שהיה מעט כסף לאוכל, אז היינו קונים בדרך כלל רק דברים קלים, חלביים, כי לא היה לנו כסף לבשר. אבל לעיתים קרובות, ביום שישי, הייתי מביאה בשר מהבית ועורכת שולחן עם מפה לבנה, כדי לתת לחברה הרגשה ביתית.

קומונת האהבה

אחד מחדרי הקומונה. מירונוים וסטיחים פזורים על הריצפה שימשו כמיטות, כשעיתונים, מגבות, מאפרות ואלף ואחד חפצים נוספים מפוזרים בשסח. הבאלאגן הנוראי היה חלק מחיי החופש בהם בחרו הצעירים — צורה נוספת להתקוממותם נגד ההורים, הבית המסודר והנקי והמימסד.

אמא ג'ידרון

אמו של איתן ג'ידרון, בפתח הווילה הנאה של המשפחה בצלה. כמו שאר חבריו, שב גם הבן הביתה לאחר המעצר.